

LA MALA EDUCACIÓ

Es troben, cara a cara, dues parelles conegudes que caminen per la vorera en sentit oposat. Se saluden i, com que fa dies que no coincideixen, s'aturen a parlar. Una de les parelles empeny un cotxet amb una criatura a dins i els altres en fan els pertinents elogis, amb els pertinents escarafalls, i ocupen tot l'ample de la vorera. Com que s'hi estan una estona –que si el nen fa tanta bondat, que si el que li costa és acabar-se tot el biberó, que si naps, que si cols–, i la vorera és força concorreguda, acaben formant un col·lapse de dimensions considerables: Els altres vianants han de baixar a la calçada per poder passar i, quan vénen cotxes, tot s'atura, amb la qual cosa acaba havent-hi un tap enorme en les dues direccions. En cap moment, però, ni una parella ni l'altra s'hi han fixat ni, encara menys, s'han plantejat la possibilitat d'enretirar-se deu metres més enllà, on la vorera es fa més ampla i no provocarien cap problema de fluïdesa vianal. No s'ho han plantejat perquè cap dels quatre no pensa que al món conviuen amb altres éssers de la mateixa espècie.

En un vagó de tren, sona el mòbil a una dona, que el despenja i es posa a explicar-li a algú, amb tots els detalls –fins i tot els més íntims i escabrosos–, la baralla que va tenir no fa gaire amb un paio amb qui és fàcil deduir que, fins fa poc, mantenia allò que en diuen una relació sentimental. Al cap de cinc minuts,

tots els passatgers que viatgen al mateix vagó saben, entre d'altres coses, que aquell “malparit” coronava el front de la pobra dona amb dues banyes i que, a més, s'estimava més anar al bar amb els amics que no pas estar amb ella. Al seu costat, una senyora ha hagut de deixar la lectura del llibre que tenia a les mans, no pas perquè l'interessi gens ni mica el culebrot de la veïna, sinó perquè, amb els crits, concentrar-se li ha acabat per resultar impossible.

A la terrassa d'un bar, un divendres a la nit, a les dues de la matinada, una colla de gent –no necessàriament jove– xerra animadament. S'ho passen bé i, com que l'endemà no treballen, no els ve d'una hora. En cap moment no els ha passat pel cap considerar que fer soroll, a aquelles hores, en plena via pública, pot molestar ningú, però –ves per on!– tampoc no se'ls acudiria mai d'anar just a sota de casa seva a fer xivarri. A pocs metres, alguns veïns intenten agafar el son des de fa estona.

Un d'aquests dies, començat el curs escolar, les parelles que han col·lapsat la vorera, la noia del telèfon mòbil i els clients del bar que manté oberta la terrassa fins a la matinada, passaran per davant d'un institut, es trobaran amb una allau d'adolescents baladriers que criden, s'empenyen, s'insulten i interrompen el pas... I se sorprendran que el jovent sigui tan mal educat.

De reüll
per Llorenç Capdevila

